

© del text: Txabi Arnal Gil, 2016

© de la traducció: Bel Olid Báez, 2016

© de les il·lustracions: Julio Antonio Blasco López, 2016

© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2017

C/ Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

editorial@pageseditors.cat

www.pageseditors.cat

Primera edició: febrer de 2017

ISBN: 978-84-9975-816-9

DL L 4-2017

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL

www.bobala.cat

✂ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.

SUMARI

Capítol 1. La culpa va ser de l'N. S. L.	7
Capítol 2. L'arca de la Noèlia	9
Capítol 3. Un tigre al dentista.....	15
Capítol 4. La gasela i la lluna.....	19
Capítol 5. D'os a serp, gràcies al goril·la cen- treafricà.....	25
Capítol 6. El pas de zebra	29
Capítol 7. A les dutxes públiques	35
Capítol 8. Lleó, rei i alcalde	41
Capítol 9. No és una bona llar, la claveguera...	53
Capítol 10. Un tigre una mica estrany.....	57
Capítol 11. Competint amb Tarzan	61
Capítol 12. El senyor Vicenç i la girafa.....	69
Capítol 13. Un exemplar únic.....	77
Capítol 14. Quin coll!.....	83
Capítol 15. Setembre.....	89

La culpa va ser de l'N. S. L.

No sé exactament com cal anomenar el que va passar a la meva ciutat l'estiu passat. Catàstrofe... Merder... Calamitat... Animalada... Sí, és això! Diré que l'estiu passat la meva ciutat va ser l'escenari d'una gran animalada. La culpable va ser una noia de la meva classe que tothom coneix per les seves inicials, N. S. L. Als que coneixem les seves peculiaritats ens diverteix pensar que és l'abreuja-ment de la Noèlia Sempre Lespifia, però en realitat aquestes tres lletres corresponen a Noèlia Sempere López.

La meva professora de llengua ens ha explicat mil vegades que abans de començar a narrar una història cal descriure'n la protagonista. Aquest cop no li faré cas. En primer lloc perquè, tot i que

l'NSL va ser qui va provocar l'animalada, tan aviat com va veure quina una n'havia organitzat va desaparèixer del mapa. I en segon lloc perquè no em ve de gust que l'NSL es converteixi en la protagonista d'aquesta història. No em cau bé. Ja està. Ja ho he dit. A més, si busqués un protagonista principal em triaria a mi mateix, o el meu AMIC Miquel, que per alguna cosa és el meu amic amb majúscules, o la Sara, que a més de ser una migcampista estupenda té un alguna cosa que em fa tremolar cada vegada que em mira.

Per on anava? Ah, sí! Deia que no descriuré la senyora Sempre Lespifia perquè no em cau bé. Per tant, no diré res sobre els cabells negres, llargs i ondulats, ni tampoc sobre la trena que es corba allà on se li acaba l'esquena. No penso parlar del nas arro-mangat ni, encara menys, dels ulls verds i enormes. Tampoc no donaré pistes sobre els braços-fideu o les cames-xanca. Passo! Passo d'esmentar que sempre va amb xandall i vambes i que no sap el que és suspendre. En passo i en torno a passar. No vull que aquesta nena es converteixi en la protagonista de la meva història. Al cap i a la fi, jo soc l'escriptor i, per tant, decideixo jo. Queda clar?

L'arca de la Noèlia

Era estiu i, com cada any, l'oncle de l'NSL havia vingut a la ciutat a passar uns dies de relax amb la família. L'NSL esperava que vingués amb impaciència perquè, a més de donar-li una paga diària, acostuma a llegir-li històries meravelloses. Doncs bé, de totes les narracions que les orelles de la Noèlia van sentir aquells dies, un passatge pertanyent a un llibre molt gros titulat la *Bíblia* va impressionar-la fora mesura. La història en qüestió parlava d'un senyor amb barba blanca que es deia Noè, que devia ser molt amic de l'home del temps, perquè li comunicava a ell, abans que a ningú, si l'endemà plouria, nevaria o faria un sol de justícia. El cas és que en una ocasió li va fer saber que s'aproximava una tempesta grandíssima que

duraria quaranta dies, i que inundaria tot el món mundial fins a convertir-lo en un bassal immens. El pobre Noè, espantat, va preguntar a l'home del temps què podia fer per salvar la pell i la família, i l'home li va aconsellar que construís un vaixell, que es diria Arca, i que hi fiqués tota la família, a més d'una parella de cada espècie animal del planeta Terra. En Noè no comprenia per què havia de reunir una tripulació tan curiosa.

—Mira, Noè —li va aclarir l'home del temps—, la pluja s'aturarà quaranta dies i quaranta nits després que caigui la primera gota i llavors caldrà començar de nou.

En Noè també va voler saber si havia d'incloure alguna parella de peixos. Atònit, l'home del temps li va respondre: —Ai, Noè! Per què tens el cap?

I tal com li havia aconsellat el seu amic, en Noè va construir un vaixell sensacional que va batejar amb el nom d'Arca, i va introduir-hi la seva família i una parella de cada espècie animal terrestre (a excepció dels dinosaures, que eren molt grossos i no hi cabien. Vet aquí la veritat sobre per què es van extingir).

Malauradament, l'home del temps no es va equivocar. Una tarda d'abril, cada gota en val mil, va començar a ploure com si no hagués plogut mai. Pocs dies després el turisme de Venècia se'n va anar en orris. Ja no era extraordinari que una ciutat tingués canals en lloc de carrers. Al cap d'una setmana l'aigua va inundar el Sistema Central. Al cap de dues, els Pirineus. I una setmana més tard, els va tocar el torn als Alps. Durant més d'un mes l'Arca de Noè va navegar a la deriva. I, per fi, quan ja només queia aigua sobre aigua, va deixar de ploure. Rius i mars van tornar a mare i l'Arca es va encallar al cim d'una muntanya. En Noè es va calçar unes botes de pescador i va trepitjar el terra enfangat. Després d'ell, tots els animals van abandonar el vaixell (ells sense botes), i es van estendre i es van multiplicar fins arribar a una situació molt semblant a la que hi havia abans de l'arribada d'aquella increïble tempesta (amb la diferència, és clar, que ja no quedava ni un dinosaure). I aquesta és la història que va impressionar tant l'NSL.

L'NSL no podia treure's del cap la història d'en Noè. L'acompanyava dia i nit. No es desenganxava del televisor. Escoltava totes les informacions

meteorològiques. Fins que un mal dia l'home del temps del segle XXI (que no era un home, sinó una dona), va anunciar l'arribada d'una gran tempesta que va anomenar "Gota freda". La Noèlia va saber immediatament que la història es tornaria a repetir, i que aquest cop li correspondria a ella fer el mateix que temps era temps havia fet en Noè. Ella, i només ella, era l'escollida. De quina altra manera es podia explicar, si no, la semblança entre el seu nom i el del seu heroi?

Per imitar el seu admirat Noè, la Noèlia va buscar un vaixell i una barba blanca. I com que no va trobar cap vaixell, va recórrer a la barca inflable amb què solia xipollejar a l'agost a la platja de Torrevella. I com que era massa jove per tenir barba, va retallar el folre de la seva caçadora d'hivern i se'l va penjar de les orelles. Després va buscar animals que l'acompanyessin al viatge. I atès que només va trobar unes quantes formigues i un grill, se'n va anar cap al zoo. Sabia que si li explicava la seva història al vigilant la prendria per una boja. Així, doncs, va esperar que fos de nit i s'hi va col·lar. Sense perdre ni un instant, va obrir les gàbies i va ordenar als animals que la seguissin fins a la

barca inflable. Evidentment, cap fera li va fer cas i, en lloc de dirigir-se cap a l'embarcació, se'n van anar a passejar pels carrers i les avingudes de la ciutat.

Desolada, la Noèlia va tornar a casa. Pel camí es va aturar davant l'aparador d'un bar. A la televisió hi feien la informació meteorològica. L'home del temps del segle XXI (qui no era home, sinó dona) va anunciar: "Falsa alarma. Els vents canviants han desfet la tempesta i, en conseqüència, el risc de gota freda ha desaparegut. Bona nit, i que demà gaudeixin d'un dia de platja esplèndid." Després va començar la pel·lícula, que va ser interrompuda per donar pas a un avanç informatiu. El presentador va anunciar amb gest molt seriós: "Aquesta nit un grup de brètols ha alliberat totes les feres del zoo. Tanquin portes i finestres i, si us plau, no surtin al carrer. El risc de rebre la visita desagradable d'un tigre, una pantera o un lleó és molt elevat. Seguirem informant."

Nota de l'autor: com he deixat ben clar al primer capítol, a partir d'aquest moment l'NSL deixa de ser la protagonista de la meua història. I si no us agrada, escriviu vosaltres el conte.